

## Arrest

nr. 292 928 van 18 augustus 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij bezit de Marokkaanse nationaliteit.

In het verleden diende zij verschillende aanvragen in tot het verkrijgen van een visum om naar België te reizen. Deze aanvragen werden steeds geweigerd.

Op 7 januari 2022 vroeg de verzoekende partij opnieuw een visum type C aan.

Deze aanvraag werd haar toegestaan met een geldigheidsduur van 90 dagen voor de periode van 30 maart 2022 tot en met 30 september 2022.

Op 17 augustus 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar broer met Nederlandse nationaliteit.

Op 13 februari 2023 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17 08 2022 werd ingediend door:*

|                                                            |                              |                               |
|------------------------------------------------------------|------------------------------|-------------------------------|
| <i>Naam: M.</i>                                            | <i>Voorna(a)m(en): H.</i>    | <i>Nationaliteit: Marokko</i> |
| <i>Geboortedatum: (...)</i>                                | <i>Geboorteplaats: OUJDA</i> | <i>R.R.:(...)</i>             |
| <i>Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)</i> |                              |                               |

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn broer, de genaamde M. M. (RR (...)), van Nederlandse nationaliteit.*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- \* Reispaspoort Marokko met nummer QN2652030 geldig tot 26.10.2026 uitgegeven te Province de Berkane*
- \* salarisspecificaties op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Promeica BV*
- \* Bankafschriften op naam van betrokkene*
- \* geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene*

*We kunnen opmerken dat de attesten niet ten laste van het OCMW niet werden voorgelegd.*

*Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12 11.2020 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.*

*Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.08 2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststelling.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. De voorgelegde bewijzen van onvermogen van geld werden om deze reden dan ook niet ten gronde beoordeeld. Gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond is het weinig aannemelijk dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van de financiële ondersteuning van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17 augustus 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, § 2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

*"Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:*

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:*

*2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."*

*Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.*

*Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

*De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.*

*Vermelde bepalingen zijn strikt.*

*Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn broer, ofwel deel uitmaakte van het gezin.*

*De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.*

#### *1. Met betrekking tot het afgeleverde visum*

*Verzoeker stelt vast dat gedaagde in de bestreden beslissing op geen enkel moment verwijst naar het door haar diensten afgeleverde visum met de vermelding van codes BNL 1 en BNL 11.*

*Nochtans had verzoeker zulks uitdrukkelijk vermeld in zijn toelichtende brief zoals hierboven vermeld. Verzoeker had voor de toekenning van het inreisvisum eerder al een aanvraag voor een inreisvisum ingediend welke evenwel werd geweigerd omdat onder andere er onvoldoende bewijs van afhankelijkheid voorlag (Stuk 2).*

*Verzoeker diende dus een nieuwe aanvraag inreisvisum in met bijkomende stukken. Deze aanvraag werd wel goedgekeurd waardoor bij het verzoeker het vertrouwen bestond dat hij reeds had voldaan aan alle voorwaarden wanneer hij een aanvraag verblijf indiende in België.*

*Verzoeker vermeldde dan ook dat hij beschikte over het visum.*

*Gedaagde negeert dit element in zijn geheel. De bestreden beslissing vermeldt niet eens het bestaan van dit visum of het eerder geweigerde visum.*

*Dat gedaagde daarmee het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Verzoeker kon er redelijkerwijze vanuit gaan dat de beoordeling van het visum was gebeurd en de indiening van de verblijfsaanvraag slechts een formaliteit betekende.*

*Dat minstens vastgesteld moet worden dat gedaagde geen rekening hield met het visum en de toelichtende brief van de raadsman van verzoeker daar beide gewoonweg niet worden vermeld in de bestreden beslissing.*

*Het lijkt erop dat hoewel pertinent gedaagde dit gewoon over het hoofd heeft gezien.*

## *2. Met betrekking tot de Ramed kaart*

*Dat gedaagde bij de stukken een kopie van zijn Ramed kaart voegde. In de bijgevoegde brief werd ingegaan op dit element als volgt:*

*Dit laatste stuk betreft een kaart die wordt afgeleverd aan Marokkaanse onderdanen welke behoeftig zijn en welke dient ter dekking van hun eventuele medische kosten. De kaart wordt enkel afgeleverd aan behoeftige mensen hetgeen het geval is.*

*Dat de bijgevoegde brief eveneens uitdrukkelijk bepaalde dat bij de raadsman van verzoeker ter beschikking stond voor bijkomende informatie.*

*Gedaagde maakt van deze Ramed kaart geen gewag in de bestreden beslissing. Zoals al eerder aangehaald werd de bijgevoegde brief eveneens niet in aanmerking genomen bij de beoordeling.*

## *3. Dreigende schending van het recht op vrij verkeer*

*Verzoeker meent dat de situatie van afhankelijkheid zich heeft voltrokken tijdens zijn verblijf in België. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.*

*Verzoeker meent dat gedaagde niet zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag kan weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.*

## *4. Conclusie*

*De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Zij houdt geen rekening met de door verzoeker aangeleverde stukken en toelichting.*

*Gedaagde voegt een voorwaarde toe aan de wet namelijk dat verzoeker ook dient aan te tonen dat er sprake is van een dreigende schending van het vrij verkeer.*

*Dat tenslotte art. 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden werd daar verzoeker wel degelijk het bewijs heeft geleverd van het ten laste zijn van de referentiepersoon.*

*Dat tenslotte het vertrouwensbeginsel geschonden werd daar verzoeker er redelijkerwijs kon op vertrouwen dat gedaagde reeds een toets had uitgevoerd met betrekking tot het ten laste zijn.”*

## *2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:*

*“1. In zoverre het onderdeel van het eerste middel inzake de formele motiveringsplicht als ontvankelijk aanzien kan worden, voert verwerende partij aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.*

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3 In zoverre verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als "overig familielid" gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3 (...)."

De op heden voorliggende procedure heeft betrekking op een aanvraag tot gezinshereniging met een broer van Nederlandse nationaliteit waarvan verzoekende beweert afhankelijk te zijn.

4. Naar aanleiding van de aanvraag van 17.08.2022 vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij opnieuw een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een broer met Nederlandse nationaliteit, maar welke in België woonachtig is.

Na het ontvangen van de stukken, en ook de nog later bezorgde stukken, heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken waarbij deze stuk beoordeeld werden.

De bestreden beslissing geeft trouwens een duidelijk overzicht van de beoordeelde stukken. De bestreden beslissing geeft aan welke documenten er reeds voorheen werden neergelegd en welke beoordeling er hieraan gegeven werden. Er werden in het kader van de aanvraag een aantal documenten voorgebracht door verzoekende partij welke dan ook besproken worden in de huidige beslissing. Tevens werd door verzoekende partij of meer bepaald door haar raadsman een toelichting gevoegd aan het geheel van stukken dat werd neergelegd.

De bestreden beslissing geeft een overzicht en korte beoordeling van deze stukken:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- \* Reispaspoort Marokko met nummer QN2652030 geldig tot 26.10.2026 uitgegeven te Province de Berkane.
- \* salarisspecificaties op naam van dereferentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Promelca BV
- \* Bankafschriften op naam van betrokkene
- \* geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene

*We kunnen opmerken dat de attesten niet ten laste van het OCMW niet werden voorgelegd.”*

*Er wordt inderdaad ook aangegeven dat er voor de referentiepersoon geen enkele dreigende schending van het recht op vrij verkeer mogelijk is.*

*5. Verwerende partij heeft dan ook een onderzoek gevoerd naar de argumenten en stukken die verzoekende partij heeft voorgebracht.*

*Hierbij wordt geoordeeld dat:*

*“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.08.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. De voorgelegde bewijzen van onvermogen van geld werden om deze reden dan ook niet ten gronde beoordeeld. Gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond is het weinig aannemelijk dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van de financiële ondersteuning van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien.”*

*Conform de rechtspraak van het EHRM dient de noodzaak van materiële steun immers reeds te bestaan in het land van origine of van herkomst op het moment dat hij de aanvraag stelt om de Europese burger te vervoegen. Het bewijs van de materiële steun kan gegeven worden door elk gepast middel, waarbij het loutere engagement om dit familielid ten laste te nemen en dit gedaan door de Europese onderdaan of diens echtgenoot kan niet gezien worden als het bewijs van het bestaan van een reële afhankelijkheidsband. Het voorleggen van een RAMED kaart is op zich evenmin voldoende. Bovendien doet dit document geen afbreuk aan de vaststellingen van verwerende partij welke verzoekende partij door haar feitelijk betoog ook niet daadwerkelijk tegensprekt.*

*Verwerende partij herinnert hiervoor tevens aan het feit dat, alhoewel erkend wordt dat het bewijs van het ten laste nemen door elk bewijsmiddel kan aangevoerd worden, dit bewijs moet aantonen dat de materiële steun door de persoon die het recht op gezinshereniging opent noodzakelijk was voor verzoekende partij om in haar behoeften te voldoen.*

*Het Europese Hof van Justitie heeft in deze zin geoordeeld dat de bepalingen van het toepasselijke Europese recht geïnterpreteerd dienen te worden als : “in deze zin dient verstaan te worden onder “ten laste zijn “ het feit voor het familielid van de Europese onderdaan welke gevestigd is in een lidstaat in de zin van artikel [49 VWEU], de materiële steun nodig te hebben van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn essentiële behoeften te kunnen voorzien in het land van origine of van herkomst op het moment dat hij verzoekt om de persoon die het recht op gezinshereniging opent, te vervoegen (vrije vertaling)”*

*De verzoekende partij dient echter evenwel te bewijzen dat de het ten laste zijn daadwerkelijk aanwezig is. Bovendien dient deze afhankelijkheid inderdaad op een actieve manier bewezen te worden. In het voorliggende geval is verzoekende partij duidelijk in gebreke gebleven om een daadwerkelijke band van afhankelijkheid in het land van herkomst te bewijzen.*

*Op geen enkel vlak kan er aangenomen worden dat verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet ter beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging.*

Om de afhankelijkheidsrelatie in casu aan te tonen heeft verzoekende partij een reeks documenten neergelegd waarbij verwerende partij deze echter na degelijke beoordeling als te licht bevonden heeft om het recht op gezinshereniging te openen.

De bestreden beslissing gaat ook met name verder in op de situatie zoals deze op heden in België is:

*“Het gegeven dat betrokkene sedert 17 augustus 2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”*

De bestreden beslissing stelt na evaluatie van deze verschillende stukken:

*“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

*“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”*

6. Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5° lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij vervolgens een bijlage 20 afgeleverd:

*“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»*

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

Er is geenszins sprake van een standaardbeslissing nu alle individuele elementen die verzoekende partij opwierp en met stukken trachtte te bewijzen, ook daadwerkelijk afgewogen werden en vervat liggen in de bestreden beslissing. Evenmin is er een miskennis van de bewijswaarde van de aangeleverde stukken.

7. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij voorwaarden zou toevoegen aan de wet. Verwerende partij ziet niet het belang in van dit argument nu er nergens uit blijkt dat zij benadeeld zou zijn of dat verwerende partij een manifeste verkeerde beoordeling zou maken. Bovendien blijkt dat de beoordeling van verwerende partij inzake een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon zich inderdaad niet voordoet.

8. Het hierop volgende bevel om het grondgebied te verlaten, werd afgegeven op basis van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. (...)

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.



De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partij vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing onder meer als volgt:

*“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- \* Reispaspoort Marokko met nummer QN2652030 geldig tot 26.10.2026 uitgegeven te Province de Berkane*
- \* salarisspecificaties op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Promeica BV*
- \* Bankafschriften op naam van betrokkene*
- \* geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene*

*We kunnen opmerken dat de attesten niet ten laste van het OCMW niet werden voorgelegd.”*

en

*“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.08 2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststelling.*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. De voorgelegde bewijzen van overmaken van geld werden om deze reden dan ook niet ten gronde beoordeeld. Gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond is het weinig aannemelijk dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van de financiële ondersteuning van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien.”*

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dan ook als volgt:

*“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel nu onder meer dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkel moment verwijst naar het door haar diensten afgeleverde visum met de vermelding van codes BNL 1 en BNL 11. De verzoekende partij had naar eigen zeggen voor de toekenning van het inreisvisum eerder al een aanvraag voor een inreisvisum ingediend welke evenwel werd geweigerd omdat onder andere er onvoldoende bewijs van afhankelijkheid voorlag. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. Zij diende daarom een nieuwe aanvraag in voor een inreisvisum met bijkomende stukken. Deze aanvraag werd wel goedgekeurd waardoor bij de verzoekende partij volgens haar het vertrouwen bestond dat zij reeds had voldaan aan alle voorwaarden wanneer zij een aanvraag tot verblijf indiende in België. De verzoekende partij vermeldde dan ook dat zij beschikte over het visum. De verwerende partij negeert dit element volgens de verzoekende partij in zijn geheel. Verzoekende partij stelt verder dat zij bij de stukken een kopie van haar Ramed-kaart voegde. In de

bijgevoegde brief werd ingegaan op dit element en de verzoekende partij stelde dat dit een kaart betreft die wordt afgeleverd aan Marokkaanse onderdanen die behoeftig zijn en die dient ter dekking van hun eventuele medische kosten. De kaart wordt volgens de verzoekende partij enkel afgeleverd aan behoeftige mensen, zoals de verzoekende partij zelf. De bijgevoegde brief vermeldde eveneens uitdrukkelijk dat de raadsman van de verzoekende partij ter beschikking stond voor bijkomende informatie. De verwerende partij maakt van deze Ramed-kaart geen gewag in de bestreden beslissing. De bijgevoegde brief bij de aanvraag werd volgens de verzoekende partij ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onder meer dat de visumaanvraag van de verzoekende partij eerder inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, werd geweigerd. Deze eerdere weigeringsbeslissing bevindt zich ook in het administratief dossier, en bevat onder meer de volgende overwegingen:

*“Aangezien dit de enige vorm van bewijsstukken is, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum. Immers werd geen enkele vorm van informatie verstrekt over de inkomsten van de heer C. I. in Marokko noch over het feit of betrokkene voor zijn overleven geheel afhankelijk is van de steun verstrekt door zijn broer. (...)”*

Los van de vaststelling dat de voorwaarden voor de afgifte van het visum C, dat een visum voor kort verblijf is, wel degelijk verschillen van de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging (zoals in casu), stelt de Raad met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij de eerdere visumaanvraag van de verzoekende partij weigerde, onder meer op grond van het feit dat onvoldoende bewijsstukken van de afhankelijkheid van haar broer werden voorgelegd. De verwerende partij wees er in die weigeringsbeslissing uitdrukkelijk op dat geen informatie werd verstrekt over de inkomsten van de verzoekende partij in Marokko of de afhankelijkheid voor haar overleven van haar broer. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij de volgende visumaanvraag van de verzoekende partij wel goedkeurde en het visum afleverde. Minstens geeft de verwerende partij daarmee de indruk dat aan de eerdere bezwaren waarom het visum werd geweigerd, tegemoet werd gekomen.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat de verzoekende partij inderdaad een Ramed-kaart heeft voorgelegd aan het bestuur en daarover uitleg geeft in de toelichtende brief bij haar aanvraag. Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt werd over deze kaart in de bestreden beslissing helemaal niet gemotiveerd en dit terwijl een dergelijke kaart volgens de verzoekende partij enkel aan behoeftigen in Marokko wordt afgegeven en dus betrekking heeft op haar inkomsten en situatie van eventuele afhankelijkheid in het land van herkomst. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat het voorleggen van een Ramed-kaart op zich evenmin voldoende is, maar deze motivering is een a-posteriori motivering die niet in de bestreden beslissing terug te vinden is. Bovendien doet dit document volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Ook dit is een a-posteriori beoordeling. Deze argumentatie in de nota met opmerkingen doet niets af aan het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing helemaal niet motiveert over deze kaart, waarmee de verzoekende partij haar behoeftigheid in Marokko wenst aan te tonen.

Uit de e-mail van 15 november 2022 van de diensten van de stad Antwerpen aan de raadsman van de verzoekende partij blijkt verder dat de raadsman er de nadruk op legde alle stukken aan de verwerende partij over te maken en *“zeer zeker de toelichting bij de aanvraag”*. In deze toelichting bij de aanvraag heeft de raadsman van de verzoekende partij het onder meer over de Ramed-kaart van de verzoekende partij. Bovendien kende de verwerende partij vanzelfsprekend de redenen waarom zij de eerdere visumaanvraag van de verzoekende partij weigerde. De Raad verwijst naar bovenvermelde vermeldingen in deze weigeringsbeslissing. Over deze twee elementen is in de bestreden beslissing geen enkel motief terug te vinden, terwijl de Ramed-kaart door de verzoekende partij bij haar aanvraag werd bijgebracht en toelichting daaromtrent werd gegeven in het kader van het bewijs van de afhankelijkheid van in het land van herkomst. De verwerende partij kon verder niet onwetend zijn over de motieven van haar eigen eerdere weigeringsbeslissing aangaande de aanvraag van een visum C door de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt op dit punt dan ook een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU